

Преживљавање шизофреније

Моја прича о параноичној шизофренији, опсесивно-компулзивном поремећају, депресији, анозогнозији, самоубиству и лечењу и опоравку од тешке менталне болести

Ричарда Карлсона Џуниора

Richard Carlson

Преживљавање Шизофреније

Анотација

Ричарду Карлсону Џуниору је дијагностификована параноидна шизофренија када је имао двадесет и једну годину. Његова болест се манифестовала први пут у доба ране адолесценције. Модерна психијатрија је увелико изневерила Ричарда за више од деценију. Онда, након инцидента са полицијом, заиста је схватио да је његова дијагноза стварна, и напослетку започео дуг процес опоравка. Преко десет година касније, његов живот се увелико поправио. Током свог лечења, Ричард се такође опоравио од депресије, опсесивно-компулсивног поремећаја, и летаргије. Не дозволите да се вама деси оно што се десило Ричарду, вашој вољеној особи, или пацијенту који се бори са тешком менталном болешћу. Увек будите искрени једни према другима, и према својим психијатрима. Пацијенти, чланови породице, пружаоци помоћи, студенти и медицински радници који би желели да сазнају више нека посете страницу: www.survivingschizophrenia.com.

Содержание

Поглавље 1	5
Поглавље 2	6
Поглавље 3	9
Поглавље 4	13
Поглавље 5	15
Поглавље 6	18
Поглавље 7	22
Поглавље 8	24
Поглавље 9	26
Поглавље 10	28
Поглавље 11	30
Поглавље 12	32
Конец ознакомительного фрагмента.	34

Преживљавање шизофреније

Моја прича о параноичној шизофренији, опсесивно-компулзивном поремећају, депресији, анозогнозији, самоубиству и лечењу и опоравку од тешке менталне болести

Од аутора Ричарда Карлсона Џуниора

Превела Цмиља Милошевић

© 2020 - Ричарда Карлсона Џуниора

Изјава о одрицању одговорности: Информације у овој књизи не треба сматрати лекарским саветом. Аутор није медицински радник. Корисници производа о менталном здрављу увек треба да се саветују са медицинским радницима.

Преживљавање шизофреније је документарна литература, међутим одређене чињенице и други детаљи су промењени.

Поглавље 1

Будите искрени

Молим вас слушајте, јер је ово важно.

Најважнија ствар коју сам научио из суочавања са мојом тешком менталном болешћу је да морате бити искрени према себи и другима. Искреност није само камен темељац успешног и испуњеног живота - без ње не можете добити потребан третман или доживети истински опоравак.

Не траћите године свог живота говорећи лажи.

Будући да нисам био искрен према својим психијатрима и породици, нисам добио адекватан третман више од десет година. То је десет година мог живота које не могу да вратим.

Не устручавајте се да одмах почнете бити искрени. Ваш живот може зависити од тога.

Поглавље 2

Рођен у Њујорку

Рода ме је ставила у мамине руке почетком 1970-их. Моји родитељи су били из средње класе и католици, а живели смо у лепој улици у близини јеврејске четврти. Да ли сте знали да је вероватније да су људи који имају шизофренију рођени и да живе у урбаном окружењу? Провео сам већи део детињства у Њујорку, па се често питам колико је то утицало.

Мама је била вредна жена која је остајала код куће да се брине о мени, као и о мојој млађој браћи, Мајку и Стиву. Мој тата је био сјајан отац који ми је био добар пример за узор. Једном ме је одвео на посао у постројење за пречишћавање отпадних вода. И он и мама су били брижни према нама. Чинило се да је живот савршен.

Моја најранија сећања су на моје бабу и деду, који су живели на првом спрату наше куће. Моји родитељи, браћа и ја смо живели на спрату. Трчао бих доле у пицами да видим бабу и деду сваког јутра. Деда је емигрирао из Пољске када је имао седамнаест година. Баба је рођена у Америци, али је одрасла у Пољској. Много сам је волео. Једно од мојих најживљих сећања на њу је како прави пирожке за вечеру. Пољско наслеђе ми је веома важно због бабе и деде.

Мој деда је био изврстан узор - једва сам чекао да одрас-

тем и постанем попут њега. Угледао сам се на свог оца, који је био сјајан тата, али најбоље се сећам деде. Био је драг човек и заједно бисмо дуго шетали градом.

Једном, када сам имао четири године, направио сам трагове гума својом играчком Бетмобилом у свежем цементу који је наш комшија, Теди, излио у своје двориште, а деда је после загладио цемент.

Деда је био ћелав, носио је дебеле наочале и мирисао је на цигаре које је пушио.

„Не ради то!“, деда је узвикнуо када ме је видео са прозора: „Не!“ Међутим, ја сам наставио да возим свој нови Бетмобил кроз свежи цемент. Точкови Бетмобила и моје мале руке били су умрљани у цементу који се сушио. Када је деда истрчао ван, сунчева светлост се пробила кроз облаке.

„Вруум, вруууум, врууууум!“, гунђао сам док сам још брже возио Бетмобил. Бетмен и Робин морали су да ухвате злог Џокера!

Деда ме је ухватио за зглоб и извукао мој аутомобил из прљавштине. Заплакао сам пркосећи: „Деда, не!“, извијајући леђа и чврсто се држећи за аутомобил, трудећи се да не померим ни мишић. Повео ме је стрмим степеницама до нашег подрума како бих темељно опрао руке.

Али Џокер! Бетмену и Робин треба моја помоћ!

„Не играј се у цементу, Ричарде“, укорио ме је. Када је био љут, његов словенски акценат био је још израженији.

„Возило“, рекао сам, желећи да се играм више чак и када

ми је засукао рукаве. Уместо да ми врати играчку, он ју је рибао, а затим опрао моје руке.

Још увек је требало да помогнем Бетмену, па сам питао могу ли да се играм у дворишту. Кад ме је пустио, отрчао сам до земље где је растао ред дивљих ружа. У грудима је почело да ме пече док сам јурио у помоћ кроз влажно тло.

„Вруууу, врууум, вруууууум!“ Бетмобил је убрзао до Готам банке.

Зауставио сам Џокера! Ја сам херој!

Моји родитељи и баба и деда су ме веома волели.

Поглавље 3

Моје дечаштво на северу Њујорка

Пре него што сам одрастао довољно за полазак у вртић, моји родитељи су изградили кућу у Стормвилу, малом граду на северу савезне државе Њујорк. Моји родитељи нису желели да одрастам у граду, јер су веровали да је град сувише груб за децу. Такође су желели да се побрину да имам добро образовање. Била је 1975. година, а наша кућа је имала жуту фасаду са белим рубовима.

Тата је сместио мало језерце у наше двориште пуно љиљана, рибе и ракова. Једног дана, тата је кући донео огромну жабу са посла и ставио је у језерце.

За мене је Стормвил било најбоље место на целом свету за одрастање дечака. Ловио сам жабе, пуноглавце, крастаче, корњаче, змије, даждевњаке и безброј других створења не само из језерцета у нашем дворишту, већ и из потока и језера широм суседства. Играо сам се као да сам у предводници војске, управљао сам градилиштем са камионима играчкама и забављао сам се на много других начина у нашој кући у Стормвилу. Дивље малине и купине расле су у нашем дворишту, а имале су тако слadak укус.

Једном је мој отац унајмио човека са булдожером да укло-ни дрво у нашем дворишту, а човек ми је понудио да ја во-

зим његов булдожер. Био сам превише стидљива, па сам одбио. Волео бих да нисам. Одрастајући, пропустио сам мноштво занимљивих искустава јер сам био стидљив.

„Да ли би волео да возиш мој булдожер по свом дворишту?“, упитао је човек спуштајући се са булдожера. Носио је белу мајицу са рупама, стари раднички зелени комбинезон и излизане смеђе чизме.

Тата је погледао ка мени док сам се брзо сакрио иза њега, ћутећи. Нисам очекивао да ће ми данас бити понуђено да урадим нешто што је било толико забавно! Замислите да ја - петогодишњак! - возим булдожер, баш као прави грађевинац. Трнци у грудима заиграли су од нелагодне нервозе. Киша је падала раније тог поподнева, а због летње влаге моја знојна кошуља се прилепила за моје груди.

Мама је ставила руке на бокове. „Изађи и реци човеку: да, Ричарде!“, наговарала ме је она.

Погледао сам моје ципеле а тата је клекнуо гледајући ме. „Не стиди се. Можеш да га возиш и видиш како је“, рекао је.

Веома сам желео да могу да возим булдожер, али усне су ми биле затворене.

„Реци човеку: да“, рекла је мама поново, а ја сам се окренуо од тог финог човека.

„Стидим се“, одговорио сам, погледајући са стране у мамино лице на секунд. Кад би ме само поштедела ове ситуације!

„Биће забавно“, храбрила ме је. „Само пробај.“

„Ја ћу седети одмах поред тебе“, обећао је човек, „тако се ништа неће догодити.“

Отресао сам главом гледајући доле у моје ципеле, иако сам заиста желео да возим булдожер. Минут касније, отишао сам и нашао уточиште у нашем дворишту. Тамо сам се играо са својом играчком булдожером, гурајући канализацију око мог постројења за пречишћавање отпадних вода. Било ми је много пријатније ван видокруга оног финог човека. Али сам и даље желео и желео да могу да возим његов булдожер. Да бар тај човек није овде – онда би мој отац могао возити поред мене.

Моја стидљивост у детињству била је повезана са мојом осетљивошћу. Отприлике петнаест до двадесет посто мушкараца и жена имају осетљиве личности. Према подацима интернет странице ауторке Елејн Ерон која истражује осетљивост (www.hsperson.com), осетљиви људи су често „свеснији од других о суптилностима“, „лако их преплављују ствари попут јаког светла, јаких мириса, грубих тканина или сирене у близини“, и обично избегавају „насилне филмове и ТВ емисије“ и „узнемирујуће или тешке ситуације“. Такође су често стидљиви као деца и адолесценти.

Волео сам што сам осетљив, јер ми је због моје осетљивости било много стало за моју породицу, пријатеље, наше суседство и мој сјајни живот у Стормвилу. Само бих волео да нисам био тако стидљив. Такође сам трпео пуно малтретирања због своје осетљивости - то ме је учинило другачијим

од многих других дечака.

Поглавље 4

Млади писац

Сећам се да су ме први пут признали због мог писања када сам био у другом разреду, када сам победио на такмичењу под називом Зашто је мој учитељ моја симпатија. Победници су морали да ручају са својим учитељем у ресторану и да им се слике објаве у локалним новинама. Чак ме је једна радиостаница интервјуисала. Схватио сам да вероватно личим на баку Карлсон, јер је она волела да пише поезију.

Био сам у другом разреду госпође Дејли баш пред одлазак на ручак када је то објављено преко разгласа.

„Одлучен је победник такмичења Зашто је мој учитељ моја симпатија. Хвала свима који су учествовали. Одабрана су два победника, један из другог разреда а један из трећег“, женски спикер је рекао.

Пажљиво сам слушао. Стомак је почео да ме мучи и осетио сам трнце у грудима.

Спикерка је прво рекла име победника из трећег разреда. Нисам препознао име. Затим је рекла: „Победник из другог разреда је Ричард Карлсон из разреда госпође Дејли. Чести-тамо обојици. Победници и њихови учитељи ће ручати у ресторану Мекдоналд. Хвала.“

Скакао сам горе доле за својим столом док ми је у грудима

пулсирало интензивно разарајуће осећање среће.

„Честитам, Ричарде“, узвикнула је госпође Дејли, „и хвала ти!“ Упутила ми је сијајући осмех.

„Победио сам“, рекао сам Тонију, који је седео поред мене. „Победио сам.“

„Фолираш се“, рекао је, а затим је разред отишао у мензу. Сво време током ручка, осећао сам велику радост изнутра. Једног дана, бићу светски познати писац, помислио сам, и био сам поносан.

Поглавље 5

Роско

Годинама касније, моја породица се преселила у Тусон, у Аризони, који се налази у пустињи Сонора. У петом разреду, један дечак из моје школе који је био годину дана млађи од мене опонашао је Роска, лика полицајца из телевизијске серије Војводе из Хазарда, која је била популарна у то време. И ја сам почео да се понашам као Роско.

„Глупани!“, узбуђено сам рекао мојим другарима Дејву, Рону и Стиву на игралишту поред оgrade која је омеђавала школско двориште. Школа је скоро била завршена и било је лето, а напољу је било јако вруће. Са нас је капао зној као са војника у монсуну. Једино олакшање којем смо се могли надати је био повремени поветарац.

„Написаћу вам казну. Ухапсићу вас“, рекао сам Меган и њеним двома другарицама које су ишле према нама причајући међу собом. Затим сам се претварао да исписујем саобраћајну казну у свој замишљени блок, и предао је њој.

„Трчи за Дејзи!“, рекао је Рон док су се девојчице смејале. Дејзи је било име једне од ликова из серије, а Меган је била лепа баш као она. „Ухвати Дејзи“, рекао је Рон, а девојчице су се закикотале према мени.

„У реду, Клетусе. У великој сам потери. Ухватите их мо-

мци!“, рекао сам и почео да трчим око мојих пријатеља. Нисам хтео да и даље сугеришу да трчим за девојчицом! Каква страшна помисао.

Наставио сам да се понашам као Роско кроз цео шести разред, имитирајући јединствене особине тог лика и издавајући мојим другарима из разреда замишљене казне. Понекад, претварао бих се да возим полицијски ауто и правио сам звук сирене. Један дечак је једног дана донео кућни радио пријемник и дозволио ми да га посудим. Ходао сам по школи причајући у микрофон са каблом умотаним око мог каиша. Моји другови из разреда само су се смејали.

„Ију, ију, ију, ију, ију!“ завијао сам као звук сирене полицијских кола. „У великој сам потери, глупани! Трепери ми у јетри. Ђу, ђу, ђу“, рекао сам у пријемник, баш као Роско.

Дејв је највише пристајао на моје лудорије. Једном се понашао као Бос Хог, градоначелник и Росков шеф.

„Ја сам ти шеф!“, рекао је Дејв тапшући се по грудима, „Ухапси Дејзи, Роско!“ Смејао се.

„Ију, ију, ију! Ја сам Роско П. Колтреин.“ Пројурио сам аутомобилом поред њега.

„Ја сам ти заменик“, узвикнуо је Стиви, показујући на своје груди и затим склапајући руке са великим осмехом који ме је засмејао.

„У реду, Еносе“ одговорио сам. Енос је био други заменик. „Ђу, ђу, ђу!“ „Ђу, ђу, ђу!“

Иако је прошло више од тридесет година, сећам се да сам

још тада осећао да је у мом уму било нешто што се није сасвим уклапало. Али нисам мислио да то што се разликујем од свих осталих значи да треба да тражим помоћ.

Поглавље 6

Пубертет

Током пубертета почеле су веома да ми се свиђају девојке. Много сам желео девојку. Већ сам знао да желим велику породицу, као ону у којој сам одрастао, и да желим сачекати брак да бих имао секс. Нажалост, са мном нешто није било у реду. Буквално нисам знао како да имам девојку због продромалне шизофреније. Нисам знао колико ме је фрустрирало као тинејџера. Покушавао сам и покушао да нађем девојку, па чак и тражио од својих пријатеља да ми помогну.

Нисам се много питао да ли сам можда ментално болестан. Нисам имао појма шта су то продромална шизофренија и параноична шизофренија. Можда бих, да је у школи било више свести о шизофренији и другим менталним поремећајима, схватио. Али уместо тога, моја болест се наставила а ја нисам имао појма.

Питао сам Стива да ли би могао да ми помогне да Дороти постане моја девојка у нижој средњој школи. Стиви је излазио са Доротином пријатељицом.

„Зашто не јуриш за Дороти“, рекао је Стив.

„Добро.“

Нисам знао ништа о њој и никада нисам разговарао с њом, али заиста сам желео да имам девојку. Нисам био сигуран да

ли треба да излазим са њом, али умирао сам за тим да будем заљубљен.

Он је написао писамце да пита Дороти да ли би хтела да ми буде девојка, а ја сам се потписао. Стиви и ја смо заједно дали писмо Дороти док се дружила са другарицама током ручка у школи.

Рекла је да, таман довољно гласно да је чујемо јер смо Стиви и ја стајали поред. Стиви се развеселео и Стиви и ја смо отишли.

Међутим, пошто нисам знао како да имам девојку, нисам никада причао или чак сео поред ње. Уз то, још сам био стидљив. Веома сам желео да седим поред ње током ручка да бих је боље упознао. Стално сам одгађао да са њом причам. Дороти никада није покушала да прича са мном. Раскинула је са мном преко телефона, нешто касније. То је било најдуже што смо разговарали. Стиви и други другари су ме задиркивали да пољубим Дороти, међутим био сам збуњен и нисам знао да то кажем девојци због тога што сам био тако болестан.

„Пољуби Дороти. Пољуби је“, Стиви је давао све од себе да ме убеди, „Пољуби своју прву љубав.“

„Хоћу“, обећао сам, надајући се да ћу схватити како да је боље упознам ускоро. Али једноставно нисам могао схватити, па сам наставио да одлажем разговор са њом.

Међутим, био сам у првој години средње школе када сам се први пут стварно заљубио. Сенди је била лепа и имала је

добре особине. Мотао сам се око Сенди и још неколико наших пријатеља. Пријатељи су ми чак помогли да покушам да излазим са њом. Раније је један мој пријатељ предложио да бисмо Сенди и ја били добар пар. Подигао сам поглед кад је то рекао, а Сенди ме је погледала попреко. Гледајући уназад, мислим да су постојала три могућа разлога за такав израз лица. Први је био да сам јој се свидео, али није хтела да призна. Други је био да јој се нисам свидео и да није желела да има везу са мном. Трећи је био да није била сигурна како се осећа према мени. Уосталом, није знала много о мени. Урадила је оно што би могла урадити било која млада девојка ако је момак показивао интересовање да се забавља са њом.

Наравно, у то време, други разлог је био најочигледнији.

Нисам био у стању да схватим како би особа могла да реагује на такве ситуације, па сам претпоставио да нисам довољно привлачан или довољно добар за Сенди, што ме је повредило, а посебно је повредило моје самопоштовање. У почетку нисам могао да верујем да ме не воли. Срце ми је било сломљено, али на крају сам то преболео. Била је симпатична девојка за дружење. И, зато што сам био болестан, разлози један и три ми никада нису пали на памет.

Претпостављао сам да не знам како да имам девојку јер сам био стидљив и велики штребер. Моји пријатељи су оснажили ове идеје. Покушали су чак и да ми помогну да се уклопим. Стиви ми је предложио да косу поделим на средини, уместо на страну, што сам прихватио. Кит и ја смо у

малој робној кући у тржном центру прегледали „кул“ одећу уместо оне штреберске коју сам обично носио.

Један пријатељ је споменуо да бих требао наћи девојку која није била тако лепа. Био сам превише покоран, па на то нисам ништа рекао. Нисам требао да се дружим са неким ко би рекао нешто тако. Могуће је да се нисам довољно заузимао за себе због менталне болести, јер нисам знао да ли треба или не да говорим, или шта да кажем.

На мојој другој години средње школе постизање добрих оцена постало ми је веома важно. У неком тренутку у току те године, почео сам да седим у библиотеци радећи домаће задатке или учећи током ручка. Зарадио сам највише оцено на енглеском и врло добре из алгебре 1, а добро сам се снашао и на осталим часовима. На првој години, нисам добро прошао.

Сад сам размишљао: „Ја то могу! Могу да идем на колеџ!“ Толико сам био задовољан због посвећености учењу. Маштао бих о томе колико бих био посвећен док не бих стигао до пословног курса у вишим одељењима на колеџу, а тада бих почео да тражим девојку. Планирао сам да сачекам до тада, јер сам желео да пронађем друга који ће ми помоћи да очев мали посао са излевањем смоле за репродукцију и производњу калупа прерасте у посао са пуним радним временом.

Поглавље 7

Очев хонорарни посао

Тата се заинтересовао за изливање смоле помоћу силиконских калупа. Отац и ја смо водили овај посао у нашој кухињи, а понекад су и браћа и мама помагали. Један пројекат је био експериментални модел у правој величини, који је требало да нађе место на свемирском шатлу. Помогао сам тати брушење и лепљење лима од плексигласа, а помогао сам и код лепљења и фарбања спрејом. Такође смо правили репродукције делова за макету унутрашњости путничког авиона који је конструисала фирма у граду. Коначни пројекат су веома добро примили пословни руководиоци који су га видели.

Тата и ја смо упознали Џерија, пријатног човека у граду који је дизајнирао аутомобиле по наруџби. Тата се понудио да направи репродукције његових модела од смоле, а Џери се сложио. Тата је обично израђивао калупе са густим течним силиконом, који се стврдне, али остане довољно флексибилан када се осуши да би могао да се уклони из одливка. Често смо тата или ја правили калупе помоћу дводелне течне смоле која се стврдне у року од двадесет и четири сата. Уживао сам у помагању у послу, јер је било јако забавно. Једноставно ми се свидела идеја да зарађујем док радим нешто чему

сам се заправо радовао. Веровао сам да ће развијање очевог посла за мене бити идеална каријера.

Поглавље 8

Непристојан према оцу мог пријатеља

Мој пријатељ Кит је веома драга особа и одан пријатељ. Кит и ја смо се забављали пливајући у његовом базену преко лета са његовом млађом сестром и другим пријатељима. Такође смо радили заједно у дворишту код суседне куће. Кит је понекад био прави комичар, и могао је било кога да насмеје. Никада ме није вређао, осим ако није причао виц. Остало време био је веома пажљив према мени. Било је забавно бити у његовој близини, иако је понекад знао бити и несташан. Кит је био оличење онога што би најбољи пријатељ требао бити. Да је знао да имам продромалну параноидну шизофренију, он би рекао мојим родитељима да могу да потражим помоћ.

Једног дана када сам био у средњој школи, био сам у Китовој кући и разговарао са његовим оцем. Позвао ме је унутра и рекао да ће се Кит ускоро вратити кући. Били смо заједно у њиховој дневној соби, а онда је његов отац напустио собу. Када Китов отац није био са мном, отишао сам и одвезао се бициклом кући без речи - нисам знао да ли треба нешто да кажем Китовом оцу и, ако јесте, нисам био сигуран шта бих рекао. У то време нисам ни слутио да је то некултурно.

Следећи пут када сам био у њиховој кући, Китов отац ми је лепо објаснио да се бринуо где сам отишао. Рекао је да бих му требао рећи ако желим напустити њихову кућу. Требао сам бити пажљив према оцу свог пријатеља. Нисам увек знао како да се понашам или шта да радим у одређеним ситуацијама због своје болести.

Међутим, мени није било очигледно да ми није било добро. Није било очигледно ни оцу мог пријатеља да са мном нешто није у реду.

„Пре неки дан си отишао без речи“, објаснио је Китов отац. „Био сам забринут за тебе. Тражио сам те. Следећи пут, молим те реци ми ако одлазиш.“

„У реду“, одговорио сам. Питао сам се зашто му нисам рекао.

„Зашто ми ниси рекао да ћеш отићи?“, упитао је.

„Ваљда сам... стидљив“, одговорио сам. Да је знао да ми није чак ни пало на памет да му кажем нешто, шта би мислио о мени?

То је био један од оних тренутака када сам мислио да има нечег необичног у мени. И даље се нисам уклапао.

„Ричарде“, рекао је Кит испод гласа, а онда се насмејао одмахујући главом.

Поглавље 9

Жохари љубимци

У грудима ми је зазвонило кад сам се нагнуо и посегнуо за руксаком извлачећи стаклену теглу од кикирики путера. Док сам је постављао на свој сто, Стиви - који је седео поред мене – се насмејао.

„Ухватио сам их из канализације“, објаснио сам, „Џини је помогао.“

Три жохара врзмала су се међу тракама картона и комадићима хлеба у тегли.

„Држи их подаље.“ Џенифер, чији сто је био одмах иза Стивовог, се тргнула. На звук њеног гласа, господин Пекни је погледао и његове очи су погледале теглу.

„Немој да пушташ ван своје жохаре“, рекао је са осмехом, а онда се засмејао.

„Нећу“, обећао сам. Сто господина Пекнија је био одмах до мог, па сам подигао теглу и упитао: „Зар не желите да их погледате?“

„О, не.“ Насмејао се. „Неки родитељи својој деци дају маче или куче, али Ричардови више воле жохаре.“ Насмејао се на властиту шалу, а затим одшетао испред разреда.

„Џини и ја смо ухватили жохаре утерујући их у теглу комадом картона. Уклонили смо поклопац канализације на

улици у нашем суседству“, објаснио сам Стивију. „Жохари су били одмах ту са стране шахта.“

Зазвонило је. Док је господин Пекни почео прозивање, Џејсон је устао са свог седишта, дохватио теглу и понео је према свом столу на крају учионице. Сво време сам га посматрао, надајући се да је неће случајно поломити.

„Врати му жохаре“, наредио је господин Пекни. Џејсон је вратио теглу а ја сам се насмешио, осећајући како ми се стомак трза од радости.

Поглавље 10

Ја за председника!

На мом пословном часу у средњој школи морао сам да урадим усмени извештај. Сваки студент је морао да опише могући избор каријере. Одлучио сам да будем председник Сједињених Држава. Верујем да сам изабрао да будем председник зато што ми је то рекао неки нагон; у то време сам мислио да ми то говори интуиција.

Тог поподнева, након школе, сео сам поред мог доброг друга Мета у аутобусу.

„Данас сам имао усмени извештај на пословном часу“, објаснио сам. „Мислим да је добро прошло.“

„О чему се радило?“, Мет је подигао поглед са књиге на крилу коју је читао.

„Мој је био о томе да будем председник. Пројекат је требало да има везе са могућим занимањем које бисмо волели да имамо. Ја ћу једног дана бити председник“, објаснио сам.

„Хоћеш ли започети револуцију и вратити земљу под диктатуру, или ћеш пробати да те изаберу?“, упитао је, а његова озбиљност ми је изазвала пецкаво, смешно осећање изнутра. „Не знам да ли би ЦИА истрпела твоје свргавање владе.“

„О, ја желим да ме изаберу, али нећу претворити земљу у диктатуру.“

„Шта ћеш да радиш пре него постанеш председник?“, упитао је. „Уз помоћ чега ћеш стићи до тога?“

„Претворићу очев посао у каријеру са пуним радним временом, са радницима“, објаснио сам. „А онда, можда се кандидујем за гувернера, па онда за председника“, рекао сам.

„Ја ћу гласати за тебе“, рекао је. „Мислим да ћеш бити добар председник.“

„Хвала ти“, одговорио сам а Мет се вратио својој књизи.

На тренутак сам погледао у страницу коју је читао. Затим сам погледао кроз прозор, рачунајући колико година ћу морати да чекам док не дођем до доба потребног да бих био председник.

Двадесет година.

Чинило се као цео животни век.

Поглавље 11

Писмо

На мојој првој години из енглеског, морао сам да напишем писмо лику супруге из приче коју смо прочитали, чији муж је извршио самоубиство. Наставница је рекла да је мој рад „хладан“, а ја сам био збуњен. Касније сам дао рад оцу да га прочита, и он га такође није похвалио. Био сам још више збуњен. Нисам био способан да нормално комуницирам са људима.

Госпођа Гетнер је прозивала сваког студента на подијум да узме свој рад. Кад је прозвала моје име, устао сам с места и отишао до ње. Док ми је давала писмо, рекла је: „Твој је веома хладан.“

Узео сам папир гледајући у оцену добар, осећајући постиђеност пред разредом. Обрве су ми се набрале док сам се враћао на своје место. Зашто је мој рад хладан? Шта је требало да урадим другачије?

Код куће, одлучио сам да га родитељи прочитају.

Тата се смејао. „Хладан је, као што је наставница рекла.“ Мама није имала коментар.

Зграбио сам писмо и отишао у своју собу да га оставим.

И даље сам био збуњен. Нисам могао да схватим зашто је оно што сам написао било хладно. Изнервиран, одложио

сам писмо и уместо да размишља́м о томе шта сам погрешно урадио, једноставно сам заборавио на њега.

Поглавље 12

Колеџ

Када сам похађао Пима Комјунити Колеџ, живео сам са родитељима и браћом и сестром. Главни предмет ми је био опште пословање. Бити студент на колеџу за мене је било веома узбудљиво. Живот на колеџу није био попут средње школе - већина људи је била на колеџу јер су желели да буду ту. Учио сам вредно, желећи да се истакнем. Све се вртело око мојих студија и очевог хонорарног посла. Сада сам био пунолетан.

У ствари, на почетку колеџа сам дизајнирао неколико властитих макета, излио њихове репродукције, и продао их путем поштанске наруџбе. Један модел је био у размери 1/43 лимузине Кадилака из 1959. године. За то, користио сам постојећи модел који је направио други произвођач као основу. Уз помоћ алата за моделовање, претворио сам купе од двоје врата у онај од четверо. Чак сам направио и задњи прозор од отпада и излио репродукцију од чисте смоле. Много сам се поносио дизајнирањем, изливањем, бојењем и састављањем модела. Зарадио сам довољно новца да платим већину својих часова на почетку, иако нисам зарадио довољно да бих платио смештај и собу. Два од мојих модела су се нашли на насловној страници Часописа за моделе аутомобила, који је

био познат часопис у послу моделирања у то време. Ови и други модели су имали одличне критике у том часопису.

Такође сам дизајнирао и направио модел постоља за авион са израелским називом млажњака на основи која је носила модел (што је направила друга компанија) усправно у положају лета. Међутим, продао сам тек неколико постоља, иако су били приказани у часопису за моделирање авиона.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.